

Միսաք Մեծարեւնց

Բյուրեղի դյութանք

Մանուկ մըն է, որ կայներ դեմն հըրածամ արևին,
կ'օծե հոգին իր շուշան լուսացնցող երագով,
ու կը ծըծե հոտևան խտղանքն ու դողն այգուն գով,
մինչ մեղեսիկ աշուկներեն Եսին ցուքով կը վառվին:

Նըշուլագեղ ու պայծառ ցուքով վճիտ իր Եսին՝
երկինքն՝ որուն հրճվանքի ակեր ունի կապուտակ.
ու կյանք սերն հորդած է հոն լեռնածին գերթ վրտակ՝
ուր կաթիլներ ու ցայտքեր հետզհետե կը հոսին:

Բյուրեղ մը կա ձեռքին մեջ՝ գոր կը ճոճե դարձդարձիկ,
յոթը գույնի տե՛նչն ունի, լույսի անհուն խաղերուն.
երանգներու, շողերու կ'ըղձա անուրջն օրորուն,
և արևին կը նայի միշտ կաթոզին ու բաղձիկ:

Ա՛հ, ի՛նչ դյութանք, ծիածան ծուպե՛ր ունի ամեն բան...
շափյուղակներ... կարկեհա՛ն... գյումրյո՛ւթ, շողակ ու թարշիշ...
ծովն է լեցուն գույներով ու ծիրերով ոսկենիշ,
ինչպես դաշտերն ու լեռներ, ինչպես մարմանդն ու ճամփան:

Ծափ կը գարնե, ծիծաղեն ծըլե՛ր է ծիրն իր այտին,
անո՛ւյշ արև մանկական, ամպ ու մեգի անգիտակ,
ին երկինքս ալ կը հրճվի ոսկեծիծաղ լույսի տակ,

ու մոռացված բուրմունքներ զիս կըզգվիսեն վերստին:

Պրիսմակ մըն ալ ե՛ս ունիմ, ու կը դիտեմ ցնծագին
սիրույդ արևը պայծառ, սիրույդ արև՛ը ջերմին,
ու խանդաբորբ իմ հոգիս հանդեպ անոր պաշտումին,
մանո՛ւկ մըն է, որ կայներ դեմն հըրածամ արևին...: